

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 60.144 van 13 juni 1996
in de zaak A. 63.930/VII-13.184.**

In zake : Alfons DEMEUTTER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. SCHUERMANS,
kantoor houdende te TURNHOUT,
de Merodelei 112

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Fr. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Vidtstraat 62.

D E R A A D V A N S T A T E , V I I e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat L. SCHUERMANS op 2 juni 1995 namens Alfons DEMEUTTER heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 21 maart 1995 waarbij het beroep van de verzoeker tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 1 april 1993 tot weigering van de exploitatievergunning voor het uitbreiden met 750 varkens van een te Ranst gelegen inrichting van 500 varkens, ongegrond wordt verklaard en het beroepen weigeringsbesluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 mei 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 mei 1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. TEERLINCK die, loco Advocaat L. SCHUERMANS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat I. LAUREYS die, loco Advocaat Fr. DE BISSCHOP, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat (samengevat) het bestreden besluit, na te hebben vastgesteld dat "volgens de huidige gehanteerde beoordelingscriteria voor varkensbedrijven, de inrichting op voldoende afstand gelegen is van hindergevoelige gebieden (op meer dan 500 meter daar waar 300 meter volstaat)", de vergunning weigert wegens de onaanvaardbare toename van de ammoniakemissies van de inrichting, terwijl het noch de normen noch de berekeningswijzen vermeldt van de met betrekking tot die emissies in aanmerking genomen hoeveelheden zuurequivalenten, zodat het bestreden besluit, in strijd met artikel 3 van voormelde wet luidens hetwelk de motivering in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en die motivering afdoende moet zijn, niet naar behoren is gemotiveerd;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vergunningverlenende overheid de exploitatievoorwaarden mag opleggen die zij nodig acht, dat op dit ogenblik geen wettelijke bepalingen de ammoniakemissie regelen, dat de desbetreffende in het besluit opgenomen berekeningen wetenschappelijk onderbouwd zijn, dat het gaat om de omzetting van Europese normen, dat in het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieu-hygiëne (VLAREM II) ammoniakemissie-normen zijn ingeschreven, dat voorts in het MINA-plan 2.000 totale verzurende deposities worden vooropgesteld, gaande van 1.400 tot 2.400 zuurequivalenten/ha/jaar, dat de verwijzing in het bestreden besluit naar de afstand tot de hindergevoelige gebieden slaat op de geurhinder en niet op de ammoniakemissies;

Overwegende dat het bestreden besluit, na te hebben vastgesteld

- dat de deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en deels in bosgebied gelegen inrichting verenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften voor zover ze beperkt blijft tot het agrarisch gebied,

- dat, wat de risico's op verontreiniging van bodem, grond- en oppervlaktewater aangaat, de uitbreiding tot een gesloten bedrijf voldoet aan de "huidige gehanteerde beoordelingscriteria voor varkens-bedrijven",

- dat volgens diezelfde criteria de inrichting op een voldoende afstand is gelegen van de hindergevoelige gebieden en

- dat de exploitant heeft aangetoond dat een ecologisch verantwoorde mestafzet gewaarborgd is, de vergunning weigert omdat :

"de inrichting grenst aan een bosgebied en natuurgebied; dat deze gebieden bijzonder gevoelig zijn aan verzurende deposities veroorzaakt door ammoniak-emissies uit stallen en mestopslagplaatsen; dat de bestaande inrichting een ammoniak-emissie veroorzaakt van ca. 837,5 kg/jaar; dat de verzurende deposities ingevolge deze emissie op gronden gelegen binnen een straal van 500 m kunnen geraamd worden op 313,7 zuurequivalenten/ha/jaar en 4,4 kg N/ha/jaar; dat de inrichting na de gevraagde uitbreiding ca. 2093,75 kg NH₃/jaar zal emitteren wat resulteert in een verzurende depositie van 784,2 zuurequivalenten/ha/jaar en 10,9 kg N/ha/jaar; dat deze toename vanuit milieu-oogpunt niet kan aanvaard worden

Overwegende dat de milieu-impact inherent aan de exploitatie van deze inrichting niet tot aanvaardbare grenzen in de omgeving kan worden beperkt";

dat in hun respectieve gunstige adviezen noch de Vlaamse Landmaatschappij noch het bestuur Milieuvergunningen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap enig voorbehoud met betrekking tot de ammoniakemissie hebben geformuleerd; dat in zijn advies voormeld bestuur, na bespreking van alle aspecten van het dossier - waaronder

de ligging van de inrichting op meer dan 500 meter van een bos- en natuurgebied, de beoogde uitbreiding tot 1.250 varkens, de bestaande vergunning voor 500 stuks, de waarborgen op het stuk van mestafzet - op dit stuk stelt "dat door de mechanische verluchting een betere verdunning bekomen wordt van de ventilatielucht waardoor de ammoniakuitstoot en geurhinder tot aanvaardbare grenzen beperkt blijven"; dat weliswaar, zoals in de nota wordt opgemerkt, deze adviezen de verwerende partij niet binden; dat evenwel het bestreden besluit tot een tegengestelde conclusie komt op grond van berekeningen en normen waarvan het noch de juridische noch eventueel de wetenschappelijke herkomst vermeldt; dat bovendien die conclusie in contradictie lijkt te komen met de andere overweging van het besluit luidens welke "volgens de huidige gehanteerde beoordelingscriteria voor varkensbedrijven, de inrichting op voldoende afstand gelegen is van hindergevoelige gebieden (op meer dan 500 meter daar waar 300 meter volstaat)", waaromtrent het niet preciseert dat ze enkel het aspect geurhinder zou betreffen; dat het middel in die mate gegrond lijkt en dus ernstig is;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat de verzoeker aanvoert dat hij na het verkrijgen, in december 1989, van een bouwvergunning, in 1990 een nieuwe varkensstal heeft gebouwd, dat toentertijd de regeling van de z.g. koppeling van de bouwvergunning aan de milieuvergunning nog niet gold, dat hij voor het bouwen van die stal 10,2 miljoen frank heeft geleend tegen een jaarlijkse intrest van 885.000 frank, dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij de stal niet meer kan gebruiken, hetgeen een verlies van 400.000 frank per jaar betekent, wat voor een familiaal bedrijf als het zijne niet houdbaar is;

Overwegende dat met dit betoog de verzoeker voldoende aannemelijk maakt dat de uitvoering van het bestreden besluit hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat hem niet kan worden verweten de stal te hebben gebouwd vooraleer er zekerheid was over de milieuvergunningsaanvraag, nu in de te dezen nog toepasselijke regeling van het Algemeen reglement voor de arbeidsbescherming, goedgekeurd bij het besluit van de Regent van 11 februari 1946 (ARAB), de uitvoering van de bouwvergunning niet wordt afhankelijk gemaakt van het verkrijgen van de overeenstemmende milieuvergunning, en het nemen van dergelijke berekende risico's tot de aard zelf van het zelfstandig ondernemen behoort; dat hij aan de hand van voldoende bewijskrachtige overtuigingsstukken aannemelijk maakt dat door het terugvallen op minder dan 50% van zijn huidige veestapel het voortbestaan zelf van zijn bedrijf in het gedrang komt, waardoor het nadeel niet alleen ernstig maar tevens moeilijk te herstellen is;

Overwegende dat de voorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing van het bestreden besluit vervuld zijn;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste

derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 21 maart 1995 waarbij het beroep van Alfons DEMEUTTER tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 1 april 1993 tot weigering van de exploitatievergunning voor het uitbreiden met 750 varkens van een te Ranst gelegen inrichting van 500 varkens, ongegrond wordt verklaard en het beroepen weigeringsbesluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 3.

Dit arrest zal op dezelfde wijze worden bekendgemaakt als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien juni 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,

R. STEVENS, staatsraad,
Mevr. Ch. BAMPS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.